

Az első napot az izgatottság öröme hatotta át: év eleje óta erre vártunk – végre elindultunk Horvátország felé! Már az első percben felsírtak a hangszórók a buszon, derűsen csaptak át rajtunk a zene öblös hullámai, miközben a táj elsuhant mellettünk. Első utunk a csáktornyai várhoz vezetett, utána pedig Varasdra látogattunk el, ahol lankás dombokon sétálva fedeztük fel az Erdődy-várkastélyt. A belváros gyönyörű, barokk hangulata visszarepített minket a korábbi évszázadokba. Délután megérkeztünk az első szálláshelyünkre, a Hotel Esperantóba (Šodići), ahol vacsora és reggeli közben gyönyörű kilátás nyílt az Adriai-tengerre. Akinek arra nézett a szobája, az reggel és este az erkélyről is élvezhette a látványt.

A második napot a tersattoi várban (Fiume) indítottuk (a kilátás innen is gyönyörű volt a tengerre!), ahonnan a zarándokok lépcsőjén lesétálva megtekintettük II. János Pál pápa szobrát a Boldogasszony-bazilika előtt. Ezután egy rövid odaút után kikötöttünk (nem hajóval!) Fiume történelmi belvárosában, ahol Magyarország tengerészeti múltjára emlékeztető épületeket látogattunk meg, például a Magyar Királyi Tengerészeti Hatóság épületét és az Adria Magyar Királyi Tengerhajózási Részvénytársaság székházát. A következő (opcionális) programpontként Krk (nem, nem elírás, tényleg nincsen benne magánhangzó!) szigetén szálltunk hajóra, hogy felszántsuk az Adriát. A nap további részét Abbáziában töltöttük, ahol egyszerre tapasztaltuk meg a partra dörgő tenger hullámverését és a nyakunkba ömlő égszakadás kellemesen hűs cseppjeit. A parti sétányon szemképráztató villák előtt haladtunk el, amelyek szinte mind valamilyen magyar vonatkozású történettel büszkélkedhetnek.

A harmadik napot Zágrábban, Horvátország fővárosában töltöttük, ahol a városbeli sétánkat a MÁV egykori főépítésze, Pfaff Ferenc által tervezett központi vasútállomástól kezdtük. Utána meglátogattuk a Káptalandombon emelt székesegyházat, benne a Szent István-kápolnával, ahol Szent László koronázási palástját is láthattuk. Végül a Jelačić bán téren átsétálva megérkeztünk a Szent Márk térre, amely a horvát szabor (a horvát országgyűlés) székhelye is egyben. Délután megérkeztünk az első szlovén úti célunkhoz, Ptuj városához, ahol a Flórián téren (nem itt, Óbudán!) megtekintettük Szent Flóriánnak, a tűzoltók védőszentjének a szobrát. Hogy a szobor erre emlékeztessen, az alapzatát egy lángokba borult ház alkotja. Este már az új szállásunkra érkeztünk meg Bajánsenyén, ahol az osztály legnagyobb öröme egy mező közvetlen közelében töltöttük a hátralévő estéinket. A mező végében pihenő szalmabálák kitűnő búvóhelyül szolgáltak a szinte hajnalba nyúló számháborúzáshoz.

A negyedik napon kirándulni indultunk a Hármashatárra, ahol a hegytetőre érve észrevettük, hogy az osztrák és a szlovén zászló mellett a magyar zászló is rácsavarodott a póznára. Hajtóvadászat indult a leghosszabb faág megkeresésére, amivel aztán később hazánk zászlaját újra lobogásra bírtuk. A kirándulás rendkívül kellemesnek bizonyult, külön érdekessége volt a hegymenetnek, hogy a turistaútvonal mentén különböző információs táblák tudósítottak az erdő növényzetéről és állatvilágáról. Dél környékén felkerestük Szlovénia legnagyobb kiterjedésű várát Felsőlendván, amelynek elődjét még a templomosok építették a 13. századi keresztes háborúk idején. Délután Battyánfalvát kerestük fel, ahol a település névadójának kastélyát látogattuk meg. A kastély mellett található játszótér többóranyi osztatlan sikert aratott a babócák körében. Később a Dobronak határában található Bakónaki-tóhoz mentünk, ahonnan elgyalogoltunk a Szent Vid-forráshoz és a felette lévő Szent Vid-kápolnához.

Az ötödik napon a mezővári Passero család csokoládéműhelyében tettünk látogatást, ahol a saját alapanyagaikból készült csokoládékülönlegességeiket kóstolhattuk meg. A hazaút előtt még utunkba ejtettük Bántornyát, utána pedig Lendván, a Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézetben Soós Mihály tartott nekünk egy rendkívül szórakoztató és érdekfeszítő előadást a szlovéniai magyarok helyzetéről és életéről. A napot végül a Bánffy-kastély kiállításával zártuk.

Ez az öt nap (május negyedikétől nyolcadikáig) rendkívül programdús és izgalmas volt. Közelebb kerülhettünk a határon túl élő magyarsághoz és mindennapjaikhoz, kies tájakban gyönyörködhattunk, és rengeteg felejthetetlen emléket gyűjtöttünk. Jó szívvel ajánljuk ezt a „határtalanulos” utat mindazoknak, akik szeretnék jobban megismerni a horvátországi és szlovéniai magyar diaszpórát, és eközben a természet szépségét is megélnék.

